

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **M. A.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 6. 2015, č. j. 62 Az 2/2015 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2015, č. j. OAM-671/ZA-HA18-LE05-2014, žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) téhož zákona.

Dne 24. 4. 2015 podal žalobce proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě, který ji usnesením ze dne 2. 6. 2015, č. j. 62 Az 2/2015 - 25, odmítl jako opožděnou dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť dle odůvodnění tohoto usnesení žaloba obsahující žalobní body byla podána až po marném uplynutí zákonné lhůty.

Žalobce (stěžovatel) podal proti uvedenému usnesení kasační stížnost, v níž namítal, že považuje rozhodnutí krajského soudu za nezákonné, neboť je přesvědčen o tom, že žalobu podal v patnáctidenní lhůtě v souladu s § 32 odst. 2 zákona o azylu (správně: § 32

odst. 1 zákona o azylu – pozn. NSS). Stěžovatel sice připustil, že dne 27. 4. 2015 byla krajskému soudu doručena pouze blanketní žaloba neobsahující žádné žalobní body, nicméně poté, co krajský soud usnesením ze dne 29. 4. 2015, č. j. 62 Az 2/2015 - 4, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě, která je soudním řádem správním a zákonem o azylu dána pro podání žaloby, žalobu doplnil způsobem popsáným v předmětném usnesení, byla stěžovateli dle jeho názoru dána možnost k doplnění žaloby ve lhůtě dalších 15 dnů, přičemž tato patnáctidenní lhůta začala běžet ode dne doručení popsaného usnesení, tj. od 1. 5. 2015, a její konec připadl na 16. 5. 2015. V této dodatečně patnáctidenní lhůtě pak stěžovatel dne 15. 5. 2015 svou žalobu řádně doplnil. Krajský soud tedy měl dle přesvědčení stěžovatele žalobu následně projednat, neboť splňovala veškeré zákonem stanovené náležitosti a byla podána v zákonné lhůtě.

Stěžovatel dále uvedl, že krajský soud rovněž nevzal v úvahu ani další dvě okolnosti, které stěžovateli neumožňovaly žalobu řádně a zákonem stanoveným způsobem podat. V první řadě je to skutečnost, že stěžovatel byl v době podání žaloby (a i v současnosti se nachází) ve vydávací vazbě [ve skutečnosti se jedná v rámci probíhajícího předběžného šetření ve věci žádosti Turecka o vydání stěžovatele k výkonu trestu odnětí svobody o předběžnou vazbu ve smyslu § 94 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen „zákon č. 104/2013 Sb.“) – pozn. NSS] ve Vazební věznici, a to na základě zatýkacího rozkazu vydaného Nejvyšším státním zastupitelstvím v Bitlis, v Turecku, dne 26. 2. 2014, a následného pátrání Interpolu, a stěžovatel byl tudíž omezen v možnosti porady s advokátem za účelem podání žaloby zákonem předepsaným způsobem. Dále je třeba vzít v úvahu skutečnost, že stěžovatel jako cizinec, který neovládá český jazyk, nevěděl, jak má postupovat, přičemž tato skutečnost měla být krajskému soudu známa ze spisového materiálu, a krajský soud měl proto stěžovateli ustanovit zástupce z řad advokátů, který by podání stěžovatele doplnil v dikci zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále zopakoval důvody, na jejichž základě napadá rozhodnutí žalovaného, neboť toto rozhodnutí doposud nebylo krajským soudem přezkoumáno, a domáhal se zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil k důvodům, na jejichž základě bylo řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Ve vztahu k námitkám uplatněným vůči postupu krajského soudu pak žalovaný pouze uvedl, že mu nepřísluší se k nim vyjadřovat.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že stěžovatel v posuzovaném případě kasační stížností napadl usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, přičemž takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy o argumenty, proč neměla být žaloba odmítnuta a měla být namísto

pokračování

toho krajským soudem meritorně posouzena (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS). Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53, dostupný na www.nssoud.cz).

Jelikož tedy kasační stížnost v daném případě nesměřuje proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou, tj. otázkou zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení může být toliko otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele odmítl (viz dále závěr tohoto rozsudku).

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Vzhledem k tomu, že krajský soud žalobu odmítl, a tedy věc stěžovatele doposud meritorně neposuzoval, je třeba v mezích uplatněných stížních námitek posoudit, zda se tak stalo v souladu se zákonem, a považovat v tomto rozsahu kasační stížnost za přijatelnou.

Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že není důvodná. Neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí krajského soudu či jemu předcházející řízení trpělo vadami, jež by vedly ke zrušení tohoto rozhodnutí a k nimž by musel přihlédnout dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti.

Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 24. 4. 2015 podal stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě, kterému byla doručena dne 27. 4. 2015. Vzhledem k tomu, že se jednalo o blanketní žalobu, která neobsahovala náležitosti nezbytné k jejímu projednání a ke které nebyl přiložen ani stejnopis napadeného rozhodnutí, vyzval krajský soud usnesením ze dne 29. 4. 2015, č. j. 62 Az 2/2015 - 4, stěžovatele k jejímu doplnění ve lhůtě, která je soudním řádem správním a zákonem o azylu dána pro podání žaloby. Aniž by stěžovatel ve stanovené lhůtě žalobu jakkoliv doplnil, požádal podáním ze dne 12. 5. 2015 o prodloužení lhůty k doplnění žaloby. Krajský soud této žádosti usnesením ze dne 14. 5. 2015, č. j. 62 Az 2/2015 - 10, nevyhověl s odůvodněním, že žaloba neobsahuje jediný žalobní bod, jehož uvedení je vázáno na lhůtu zákonnou, a nelze ji proto prolomit lhůtou soudcovskou. Krajský soud dále dodal, že vzhledem k tomu, že soud nemá k dispozici stejnopis napadeného rozhodnutí, ani informaci o tom, kdy bylo stěžovateli dané rozhodnutí doručeno, nemůže zástupci stěžovatele ani konkretizovat poslední den lhůty. Stěžovatel následně doplnil žalobu podáním ze dne 15. 5. 2015, které bylo krajskému soudu doručeno téhož dne. Kasační stížností napadeným usnesením ze dne 2. 6. 2015, č. j. 62 Az 2/2015 - 25, pak krajský soud žalobu odmítl. V odůvodnění krajský soud

odkázal na správní spis, z něhož bylo zjištěno, že stěžovatel rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2015, č. j. OAM-671/ZA-HA18-LE05-2014, obdržel dne 15. 4. 2015. Uvedené rozhodnutí obsahuje řádné poučení o možnosti podání žaloby ke krajskému soudu, v jehož obvodě je žalobce v den podání žaloby hlášen k pobytu, ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho doručení. Poslední den patnáctidenní zákonné lhůty k podání žaloby tedy v daném případě připadl na 30. 4. 2015 (čtvrtek). Žaloba u soudu sice byla podána v zákonné lhůtě, avšak jen v blanketní podobě a řádně doplněna o žalobní body byla až dne 18. 5. 2015 (správně: dne 15. 5. 2015 – pozn. NSS), tedy po uplynutí zákonné lhůty. Krajskému soudu tedy, dle jeho slov, nezbylo než žalobu odmítnout jako opožděnou dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se s popsáním postupem krajského soudu ztotožňuje potud, že krajský soud neměl jinou možnost, než žalobu odmítnout. Stěžovateli přitom nelze dát za pravdu, že mu výzvou krajského soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 62 Az 2/2015 - 4, byla poskytnuta nová dodatečná patnáctidenní lhůta k doplnění žaloby.

Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba alespoň v nejhrubších rysech obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozhodnutí napadá [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud tedy žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, musí být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ovšem z důvodu zákonem stanovené zásady koncentrační pouze ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s.), na rozdíl od konkretizace v žalobě již uvedeného žalobního bodu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, nebo ze dne 25. 3. 2011, č. j. 5 Afs 90/2010 – 35, dostupné na www.nssoud.cz).

V nyní posuzovaném případě je přitom nesporné, že žaloba neobsahovala žádný žalobní bod a byla krajskému soudu doručena až tři dny před koncem zákonné lhůty k podání žaloby, jež v případě žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany činí 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 32 odst. 1 zákona o azylu). Nejvyšší správní soud přitom ve svých rozhodnutích opakovaně uvádí, že v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, není povinností soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. za situace, kdy by doplnění žaloby ve lhůtě pro podání žaloby již nebylo objektivně možné (viz např. výše citovaný rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, či rozsudky ze dne 30. 5. 2007, č. j. 2 Azs 158/2006 – 85, a ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Afs 3/2015 – 29, dostupné na www.nssoud.cz).

Ani v posuzovaném případě by tedy nebyl krajský soud povinen stěžovateli zasílat výzvu k odstranění vad žaloby. Ovšem vzhledem k tomu, že stěžovatel ke své blanketní žalobě nepřipojil opis napadeného rozhodnutí žalovaného a neuvedl ani den, kdy mu bylo dané rozhodnutí doručeno, nemohl krajský soud posoudit, kdy dojde k uplynutí lhůty pro podání žaloby. Krajský soud tedy za těchto okolností postupoval správně, pokud stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě, která je soudním řádem správním a zákonem o azylu stanovena pro podání žaloby, tuto žalobu doplnil o nezbytné žalobní body, přičemž jej

pokračování

upozornil, že zákon o azylu stanoví zvláštní lhůtu pro podání (a tedy i doplnění) žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany, a poučil jej o následcích nedoplnění žaloby v zákonné lhůtě.

Tato výzva však neměla a ani nemohla mít za následek prodloužení lhůty pro doplnění žaloby o nezbytné žalobní body. Lhůta pro podání a tedy i doplnění žaloby je lhůtou zákonnou, a nemůže být tedy na rozdíl od lhůty soudcovské prodloužena (viz § 40 odst. 5 *in fine* s. ř. s.). Obdobné účinky tedy nemohla vyvolat ani dotčená výzva krajského soudu. Existenci takových účinků ostatně ani obsah dotčené výzvy nikterak nenaznačoval a nelze se ani domnívat, že by stěžovatel mohl být danou výzvou uveden v omyl.

Uvedená kasační námitka tedy není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že krajský soud nevzal v úvahu skutečnost, že stěžovatel byl v době podání žaloby ve vazbě, a tudíž byl omezen v možnosti porady s advokátem za účelem podání žaloby, a dále skutečnost, že stěžovatel jako cizinec neovládá český jazyk, přičemž tato skutečnost měla být krajskému soudu známa ze spisového materiálu, a krajský soud měl proto stěžovateli ustanovit zástupce z řad advokátů, který by podání stěžovatele doplnil dle dikce zákona.

Stěžovatel tedy nenamítá, že mu měl krajský soud pro neznalost českého jazyka ustanovit tlumočníka, nýbrž uvádí, že mu měl být krajským soudem *ex offio* ustanoven zástupce z řad advokátů za účelem doplnění jeho podání.

Taková námitka je však rovněž nedůvodná, neboť pomíjí již první nezastupitelnou zákonnou podmínku pro ustanovení zástupce, kterou je návrh na toto ustanovení (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Soud tedy nemohl sám z vlastní vůle stěžovateli zástupce ustanovit, a to bez ohledu na závažnost důvodů, které by mohly svědčit ve prospěch potřeby ustanovit stěžovateli zástupce k ochraně jeho práv, a bez ohledu na to, že podání takového návrhu na ustanovení zástupce by mělo za následek také stavení lhůty pro podání a tudíž i doplnění žaloby až do právní moci rozhodnutí krajského soudu o takovém návrhu (předposlední věta § 35 odst. 8 s. ř. s.). Jakkoli je krajský soud obecně povinen dle 36 odst. 1 s. ř. s. poskytnout účastníkům poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu, v daném případě je třeba zohlednit skutečnost, že krajský soud obdržel blanketní žalobu stěžovatele, jak již bylo řečeno, tři dny před uplynutím zákonné lhůty pro její nezbytné doplnění, navíc v ní byl uveden jakožto kontakt na stěžovatele pouze „P.O. BOX X“, přičemž skutečnost, že se stěžovatel nachází ve Vazební věznici, bylo lze dovodit pouze ze zčásti nečitelného razítka uvedeného na poštovní obálce k tomuto podání. Za daných podmínek bylo v podstatě nemožné poskytnout stěžovateli včasné adekvátní poučení o jeho procesních právech a povinnostech, což dokazuje i skutečnost, že zmiňovaná výzva k doplnění žaloby, kterou soud vydal i vypravil již dne 29. 4. 2015, tedy dva dny po obdržení žaloby, byla stěžovateli na uvedenou adresu do vazební věznice doručena až dne 4. 5. 2015, tedy čtyři dny po uplynutí zákonné lhůty k tomuto doplnění. Krajský soud tedy nemohl v daném případě jakkoliv zohlednit skutečnost, že se stěžovatel nacházel ve vazbě, resp. že dle svého tvrzení neovládá český jazyk.

Nad rámec uvedeného je současně v daném případě vhodné poznamenat, že stěžovatel ke své blanketní žalobě ostatně ani nepřiložil opis napadeného rozhodnutí žalovaného, a krajský soud tedy neměl z čeho uvedené okolnosti dovodit. V posuzovaném případě podal stěžovatel žalobu svým jménem, a to v jazyce českém, aniž by žádal o ustanovení zástupce či tlumočníka či alespoň jakkoli naznačil, že českému jazyku nerozumí. Stěžovatel se následně sám nechal smluvně zastoupit advokátem, byť tak učinil až po uplynutí zákonné lhůty pro doplnění žaloby. Uvedenou skutečnost však nelze klást za vinu krajskému soudu, který postupoval v souladu se zákonem, když žalobu odmítl.

Krajskému soudu je ovšem třeba vytknout, že v odůvodnění napadeného usnesení jako důvod odmítnutí žaloby uvedl její opožděnost a odkázal v daném ohledu na § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Krajský soud totiž považoval za řádné podání žaloby až její doplnění o žalobní body, které učinil jménem stěžovatele jeho zástupce Mgr. Farid Alizey a které bylo doručeno krajskému soudu do datové schránky dne 15. 5. 2015 (krajský soud navíc nesprávně uvádí den 18. 5. 2015), tedy krajský soud měl za to, že „řádná“ žaloba obsahující žalobní body byla podána opožděně. Ve skutečnosti ovšem z výše citované ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že uplynutím zákonné lhůty pro nezbytné doplnění včasné žaloby, která neobsahuje žádný žalobní bod, se původně odstranitelný nedostatek podmínky řízení o této žalobě stává neodstranitelným, a takovou žalobu je tedy třeba odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nikoliv dle písm. b) téhož ustanovení. Uvedená nepřesnost v odůvodnění rozhodnutí krajského soudu ovšem nic nemění na zákonnosti jeho výroku o odmítnutí žaloby, nemůže být tedy důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační námitky, které zpochybňovaly zákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, důvodnými, přitom, jak již bylo vysvětleno, se Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nemohl zabývat přímo otázkou zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, tedy ani námitkou stěžovatele, podle níž řízení o opakované žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany nemělo být žalovaným zastaveno.

Stěžovatel v této souvislosti namítal, že v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl oproti předchozím dvěma žádostem novou skutečnost, a sice to, že má být do země původu vydán k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 2,5 roku, který mu byl pravomocně uložen tureckými soudy v souvislosti se spácháním trestného činu ilegálního pašování přistěhovalců (převoz 81 cizinců ukrytých v jeho nákladním vozidle, kteří přicestovali do Turecka nelegální cestou). Stěžovatel se v souvislosti s tímto uvězněním v zemi původu obává o svůj život, resp. má za to, že mu ve vězení hrozí mučení či jiné špatné zacházení, a to zejména vzhledem ke skutečnostem, které sice uvedl již ve svých předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany a kterými se zabývaly vedle žalovaného i správní soudy [tedy mj., že byl již v minulosti vzhledem ke své kurdské národnosti a vzhledem k tomu, že jeho bratr byl aktivním bojovníkem organizace PKK a že stěžovatel sám poskytoval PKK určitou pomoc a byl členem či sympatizantem prokurdských politických stran, vystaven pronásledování ze strany tureckých bezpečnostních složek spočívajícímu v nezákonném zatýkání a věznění, v mučení a v jiných fyzických útocích na jeho osobu (postřelení) - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 16/2010 – 229], nicméně v době posuzování

pokračování

předchozích žádostí o udělení mezinárodní ochrany nebylo žalovanému ani správním soudům známo, že stěžovatel má být vydán do Turecka k výkonu trestu odnětí svobody, tedy bezprostředně po svém návratu do vlasti uvězněn.

Podle žalovaného uvedené sice představuje novou skutečnost ve smyslu § 10 písm. e) zákona o azylu, nikoliv však takovou, kterou stěžovatel nemohl bez svého zavinění uvést v řízeních o jeho předcházejících žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný konstatoval, že bylo naopak stěžovateli jeho trestní stíhání a odsouzení za uvedený trestný čin prokazatelně známo, přesto se o něm v předchozích řízeních nikdy nezmiňoval, ač byl na to, zda byl či je v zemi původu trestně stíhán, opakovaně tázán. S tím stěžovatel nesouhlasí a namítá, že, jak již uvedl i ve svých dřívějších výpovědích, nevěděl v době podání předchozích žádostí o udělení mezinárodní ochrany v roce 2008, že je v Turecku i nadále trestně stíhán a že byl na jeho osobu vydán mezinárodní zatykač. O jeho existenci se dozvěděl až po té, co byl v ČR zadržen a umístěn do vazby. Dle tvrzení stěžovatele ho jeho právní zástupce v Turecku mylně informoval, že již svůj trest za uvedený trestný čin vykonal (stěžovatel byl dle své výpovědi v souvislosti s uvedeným trestným činem v Turecku 3 měsíce vězněn) a že je tím vše ukončeno.

Jak již byl řečeno, těmito ani dalšími kasačními námitkami, které směřují do merita věci, tedy k posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, jež ovšem krajský soud nepřezkoumával, neboť žalobu odmítl, se Nejvyšší správní soud nemohl v řízení o předmětné kasační stížnosti zabývat, zároveň však vychází z toho, že stěžovatel měl či bude mít možnost uvedená tvrzení uplatnit v rámci předmětného vydávacího řízení a že se jimi justiční orgány (příslušné státní zastupitelství, případně následně příslušný soud) v rámci posuzování přípustnosti vydání stěžovatele k výkonu trestu odnětí svobody do Turecka budou důkladně zabývat mj. z toho hlediska, zda nezakládají nepřípustnost vydání stěžovatele podle § 91 odst. 1 písm. o) a p) zákona č. 104/2013 Sb., tedy zda by takové vydání nebylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, resp. zda zde není důvodná obava, že by stěžovatel byl v Turecku vystaven pronásledování zejména z důvodu svého původu, příslušnosti k určité národnosti nebo jiné skupině nebo pro své politické názory či z jiných obdobných důvodů nebo že by se z těchto důvodů zhoršilo jeho postavení při výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že zejména respektování mezinárodního závazku *non-refoulement*, tedy zákazu navrácení jakékoli osoby do země, kdy by ji hrozilo reálně nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, jak vyplývá mj. z článku 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva k tomuto ustanovení, je absolutní povahy a neexistují z něj, na rozdíl od práva na udělení statusu uprchlíka (azylu) či doplňkové ochrany, žádné výjimky. Nejvyšší správní soud ovšem, vzhledem k probíhajícímu řízení o vydání stěžovatele, shledal dostatečné záruky, že budou uvedené otázky vztahující se k respektování zásady *non-refoulement* důkladně posouzeny k tomu příslušnými justičními orgány, včetně, v případě potřeby, nezávislého soudu rozhodujícího o přípustnosti vydání, neshledal tedy v souladu se svou dosavadní judikaturou (srov. *per analogiam* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131, www.nssoud.cz) v uvedené věci důvod k tomu, aby ustoupil od uplatňování jinak závazných procesních pravidel vyjádřených v § 71 odst. 1 písm. d) a § 71 odst. 2 s. ř. s. ve

spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu, podle nichž nelze projednat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany, pokud neobsahuje žádný žalobní bod a pokud tato vada nebyla v zákonné lhůtě pro podání této žaloby odstraněna.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl, ve věci přitom rozhodl ve lhůtě uvedené v § 32 odst. 4 zákona o azylu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení nad rámec běžné administrativní činnosti mu však v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu jejich náhradu Nejvyšší správní soud nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. srpna 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu